

Kali ville bara ha en vän.

Ensam på lunchen

Stacy Lynn Carroll

(Baserad på en sann berättelse)

"Den Hel'ge Anden viskar med sin stilla röst"
(Barnens sångbok, s. 56).

Kali gick in i matsalen och tittade sig omkring. Alla de andra barnen sprang direkt till sina vänner och samlades vid borden. Det var högljutt med alla ivriga röster och glada skratt. Det var bara andra dagen i skolan men det verkade som om alla hade någon att sitta med utom Kali.

Hon kramade handtaget på lunchlådan och gick fram till ett av borden. "Får jag sitta bredvid dig?" frågade Kali.

En flicka med en lång brun fläta tittade upp. Hon fnös och skakade på huvudet. "Nej. Det är upptaget", sa hon.

"Okej." Kali gick till en annan tom stol och satte ner lunchlådan.

"Du kan inte sitta där! Jag håller på den stolen", sa en pojke i en grönrandig tröja. Han knuffade ner Kalis lunchlåda på golvet. Alla hans vänner skrattade.

Kali böjde sig ner och plockade upp lunchlådan. Hon gick till andra sidan matsalen och satte sig vid ett tomt bord. Hon såg någon från sitt grannskap och vinkade, men han tittade åt ett annat håll. Kali rynkade pannan. Varför ville ingen vara vän med henne?

Kali tittade ner på sin mat. Hon kände inte för att äta längre. Hon torkade tårarna, stängde lunchlådan och gick ut.

Alla lekte redan med sina vänner. Kali satt för sig själv på en bänk och tittade på när de andra barnen hade roligt utan henne. Då lade Kali märke till en pojke i sin egen

ålder som satt ensam på gräsmattan. Han hade en fläckig gul tröja på sig och håret stod upp i nacken.

Kali tittade bort. Hon såg en grupp tjejer från sin klass som spelade ruta. Hon önskade att de skulle be henne vara med.

Kali tittade på pojken igen. Han hängde med huvudet och plockade grässtrån runt sina fötter. Kali kom att tänka på något som mamma ibland brukade säga: *Titta efter barn som är ensamma.*

Kali rynkade pannan. *Hon* var också ensam. Ingen försökte vara *hennes* vän!

Men då kom Kali ihåg när hon döptes förra året. Hon hade lovat att lyssna på den Helige Anden. Kanske hjälpte den Helige Anden henne att komma ihåg vad mamma hade sagt. Kanske försökte den Helige Anden säga att hon skulle leka med pojken med den gula tröjan.

Kali suckade och ställde sig upp. En varm känsla spred sig inom henne. Hon gick fram och satte sig bredvid pojken på gräset.

"Hej", sa hon.

"Hej", mumlade han tillbaka.

"Vilken är din favoritfärg?"

"Eh ... grönt."

"Coolt. Jag gillar rosa", sa Kali. "Har du ett favoritdjur?"

Pojken satte sig upp lite rakare och tittade på henne. "Ja. Jag gillar dinosaurier jättemycket."

"Ja, jag med. Min favorit är triceratops."

Pojken log.

Då ringde skolklockan. Kali ställde sig upp och vinkade hej då till pojken. Hon log medan hon gick tillbaka till klassrummet ensam. Hon kanske inte hade en bästa vän, men hon kände sig glad för att hon hade gjort någon annans rast lite bättre. ●

Författaren bor i Utah, USA.

Jag hade bråttom till skolan. Men så fick jag en känsla att jag skulle ta med mig en påse chips hemifrån. Efter lunchen såg min vän Drew lite ledsen ut. Jag frågade honom vad det var som var fel. Han sa att han hade glömt sin lunch. Jag kom att tänka på mina chips och gav dem till honom. Drew sa: "Det är det snällaste någon har gjort för mig i skolan."

Durham M., 11 år, Utah, USA

